אלו קדשים פרק שלישי תמורה יט.

מסורת הש"ס

א) תוספתא דספחים פפ"ט ע"ס, ב) ל"ק מ"ז, ג) (נעיל י"ב), ד) (מולין נח. וס"ק), ה) [ה הוא ל"ק], ו) ספיקין פאין ל"ק, ז) עיין רש"ק, ח) שיין לע"ב, ט) שיין לע"ל, י) וגם ל"ק, כ) ופין ל"ק, ל) וכרים פרק פירקאתי יפה הפ"ד, מ) ל"ק מ"ז, נ) נז לפרק, ס) דמסיה.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואמר רבי אלעזר ולדה הוא עצמו וכו' ור' אלעזר אבר: (ב) רש"י ד"ה אכל ולד כו' על אמו דהקדוש וכו' לשון ירושלמי. נ"ב מכאן עד ד"ה נשתיירה לשון ירושלמי והוא פי' על רים שמעתא: (ג) בא"ד וכלל לאסים. נ"ב כך היה הגירסא וכלל לאסים מ"ם רשא וכו': (ד) בא"ד בבולדי עולה הכ"ל ותא"ל מ"ה במחלוקת שנויה כו' אכל לרבנן יאמר כמו לולד ביל"ל ותיבות והוא הדין נמתק: (ה) ד"ה תמורת עולה. נ"ב כך היה הגירסא בתוספות של רבא הגי"ל:

הגהות הגר"א

(א) גמ' עצמו לא קרב. גרס"י כתן וכלל לאסים ד"ה תרבנ"ת בתחלוקת עד וכבא אמר אמר"כ שנויה היא לרבן קדמיתא דאפרים זכר היה וקרב ולד תמורתו נמי קריבה אכל בתפרים נקבה דאיתה קרבה ולדה נמי לא קרב ומי אמ"ל עד נקבה לעולה ואמ"כ דבעון אחיכא שם עולה על אמו לא נחתא לה קדושה אלא בטיפא דקבר נמי ולד אמ תמורת אשם אכיכא שם עולה על אמו לא נחתא לה קדושה אלא בטיפא דקבר: [ב] שם לאפסחו יעשה. נ"ל תרעה: [ג] שם שיקחתא. נ"ל שתקחתא: [ד] שם ר"ה כו'. פי' כיון דקתמרת אף שאין רמי לגמרים כיון דקתם פסח כשר לשלמים קרת ליה שם שלמים נפלוג נמי: [ה] שם אין ר"ע ופליגי. נ"ל ופליג וקאי כין מרשא כיון אפיפא יוה מוסיף כפירש"י דגם נרשא קבל שלמים: [ו] רש"י ד"ה ור"א כו'. נ"ל לרבנן דס"ל יאמר ה"ה: [ז] ר"ה תמורת עולה. נ"ג: [ח] בא"ד דאפרים וקדמיתא. נ"ג: [ט] ר"ה אכיי. דר"א כטולה מי כמיתו לרש"י לפרש דאפי קאי לפרוסי עקרי דר"א אלם כ"ה הן הן לומר דר"א לא פליג ברישא לא ה"ל לרב עיקבא לומר ומי אמרינן מי רק ולא פליג מי:

רבינו גרשום

מצי מייתי נקבה לאשמו ואי סייתי נקבה לאשמו לא קרשה אלא לדמי ולד נמי לא קדיש נוסיף אלא יאמר ויביא בדמיו עולה: ויביא בדמיה פסח. זכר: ולדה קודם הפסח ירעה הולך עד שיסתאב כו': נשתיירה לאחר הפסח כגון שהביא פסח זכר אחר ונשתיירה זו נקבה לאחר הפסח תרעה עד שיסתאב וחמכר ויביא בדמיה פסח קרב שלמים דמוחר פסח קרב שלמים.

אבל הוא עצמה שהפריש לקבה לא הקרב שלמים משום (דקרושה דחייה היא) [דפסח חיבהו הוא] יכי הפריש נקבה לפסח לדמיה הפרישה ולדה לאחר הפסח ירעה כו': והא הבא דליכא שם שלמים על אמו. שלא הפרישה תחלה לאמו לשם שלמים אלא לשם פסח ועוד שלא הפרישה אלא לדמיה: א"ל שאני אחר הפסח אמאי יקרב שלמים דמוחר פסח נופיה קרב שלמים ודמי [כמאי דאיכא שם שלמים על אמו אי הכי כיון דאמרת דמוחר פסח יקרב שלמים נופיה] נפלוג נמי ברישא בולדה קודם הפסח דהא ולד הוי מוחר פסח ולימא ר' אליעזר דיקרב הוא נופיה שלמים: אין הבי נמי. דפליג ברישא: אביי אמר לא פליג מידי. ברישא אלא בפיפא דמאי משום דגמרינן למקום שהמוחר הולך לשם הולך הולך: וכשנשתיירה שלא נתן לרעיה עד לאחר הפסח (לאחר הפסח) דמ"ר פסח קרב שלמים כדאמרינן (נשחייה) (ולד שיירה) לאחר הפסח תרעה עד שיסתאב וחמכר ויביא בדמיה שלמים (ולד) נמי קרב שלמים הוא עצמו אבל ולדה לגני הפסח דאמינה למאי אקדשה אלא לדמי דכיון [דכל כמה דלא אקריב לפסח] (דפסח) חובתו היא דמיהיב ידע דנקבה לא הויא (פסח) (אלא לדמי) ש"מ כי אקדשה לדמי פסח אקדשה (והימנו) [ומדאימיה] דמי פסח ולד נמי לדמי כפסח אקרשיה ודיניה כאמו ולא קרב עצמו שלמים הילכך לא פליג ברישא. א"ה והא שם נקבה דליכא שם שלמים על אמו שלא הפרישה לשם שלמים אלא לשם פסח (ולא קדיש) (ולהקדיש) נופה דנקבה [לא חזי] אלא לדמים כדאמרן ואפילו הכי ולדה קאמר רבי אליעזר דקדיש נופיה לשלמים אע"ג דליכא שם שלמים על אמו: שאני פסח. דכיון דולדה אחר הפסח דמי כמקדיש פסח בשאר ימות השנה דקרב שלמים אף הא' נמי קרב עצמו שלמים (ואי) [והיינו] טעמא דר' אליעזר [גבי עולה] כיון דאיכא שם עולה על אמו שכן מצינו עולה נקבה בעוף הילכך קדשה לגופה ולד נמי קדיש ויקרב: נפלוג נמי ר' אליעזר ברישא. בולדה קודם הפסח דהוא עצמו יקרב שלמים דהא איכא [הכא] שם שלמים על אמו שהרי נקבה יצאנה בשלמים: הבי נמי דפליג. [ה] אלא אמתין כו': אביי אמר הייגו טעמא דלא פליג. ברישא אלא בטיפא דקבר למקום שמוחר הולך לשם ולד הולך מותר אשם לאחר שנתכפרו בעליו כדאמרינן במתני' אלא יתעה ולד דתמורת אשם נמי יתעה וכן מותר פסח לאחר הפסח (דהוא עצמו קרב שלמים ולד נמי יקרב שלמים) אבל ברישא ולדה לפני הפסח אימיה למאי אקדשה לדמי: אמר אלעזר אומר הוא עצמו הולד וכו' יקרב פסח לא מוקמינן

[ו] תוי ל"ל אלא מתתין תלמיידא עד פיסח.

עין משפט נר מצוה

מז א ב מיי' פ"ד מהלכי תמורה הלכה ז ופ"ד מהלכות קרבן פסח הלכה ד: ג (מיי' פ"ה מהל' פסולי המוקדשין הלכה ט):

שיטה מקובצת

[ו] תיבת ולד נמחק: [ב] רבי אליעזר וכ"ל לקמן אות ט נמחק: [ג] קרב. ל"א וכלל לאשים דברי הכל ורמינהו הפפרש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה כו' ר' אליעזר אומר הוא עצמו יקרב עולה אבל לרבנן יאמר אמר רבה בר רב הונא במחלוקת שנויה וכלל לאשים ר' אליעזר היא רבא אמר אפילו תימא כלל לאשים רבנן היא תמורת עולה שנויה להך קדמייתא דאפרים זכר היה והוה חזי להקרבה וכיון דהוה חזי להקרבה בשעת הפרישה לא קנסר בולד דתמורה ואמרי רבנן ולד דתמורה נמי מקריב אבל מפריש נקבה לעולה כיון דבשעת הפרשה לא אפרש וכר קנסוהו רבנן ואמרו דולד דנקבה נזבין כיון דאימיה לא קרב נופיה אלא יאמר. ורמי דר' אליעזר אדר' אליעזר ומי אמר ר' אליעזר אע"ג דאימיה לא קריב נופיה דלא חזיא ולד מיהא כיון דחזיא קריב נופיה ורמינהו תמורת אשם כו' בדמיו הוא דמיהיר אבל ולד נופיה לא יקרב אמר רב חסדא כו' לרידי אע"ג דאימיה לא קרב נופיה ולדה הוא דהא חזי לרילכן אודו לי מיהא א)דולד יאמר הוא ויביא בדמיהן עולות לנדבה יחזר ורבנן אמרו יפלו דמיו לנדבת צבור רבא אמר אפילו תימא כדקתני מפרש נקבה לעולה איכא שם עולה על אימיה ונחתא קדושה לגופיה ולד נמי קדיש לגופיה ב)בתמורת אשם דליכא שם עולה על אימיה ולא קדשיה אלא לדמי ולד נמי לא קדיש נופיה אלא יאמר איחיכיה: ד) לאפסחו תרעה עד שיסתאב וחמכר: ה) שיסתאב וחמכר ויביא: ו) והא הכא דליכא שם שלמים על אמו. לפי' הראשון ה"ק כלומר לשם למה הופרשה לשם פסח ואין שם פסח לנקבה ולפי' שני דליכא שם שלמים על אמו כלומר תחילה הפרשתו לא היה לשם שלמים אלא לשם פסח ואעפ"כ קרב שלמים אף כאן אע"פ שתחילת הפרשה לשם אשם יקרב בנה עולה ופשני אחר הפסח כו' לפי' הראשון נפרש דהוי שפיר שם שלמים על אמו דהוי כאילו הופרש לשם שלמים ושם שלמים מנקבה לפירוש שני נפרש הואיל ואחר הפסח קרב שלמים הוי שפיר כאילו תחילת ההקדש הוקדש לשלמים: תוס' אחרות גליון. ללשון ראשון לכאורה משכע דלא פריך גלרבה חסדא דשמעא משום דקרב למה שהאם עומדת מכאן ואילך בין בולד בין בחמותת אשם ובין בפפרש נקבה לעולה (וילדה זכר) אבל הכא לפני הפסח אם מקריב הולד פסח האם

[ח] ולד אשם דליכא שם עולה על אמו מודי רבי [ט] אליעזר דבדמיו אין הוא עצמו לא קרב [י] איתיביה אביי וכי בעי רבי אליעזר שם עולה על אמו והא תניא [כ]המפריש נקבה לפסחו [ל] [ב] ירעה עד שיסתאב וחמכר ויביא בדמיה פסח ילדה ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו פסח נשתיירה אחר הפסח תרעה עד [נ] [ס] שיסתאב ויביא בדמיה שלמים ילדה ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו שלמים ר"א אומר הוא עצמו יקרב בשלמים [י] והא הכא דליכא שם שלמים על אמו ואמר רבי אליעזר יקרב שלמים אמר ליה [רבא] [ו] [ס](ר' אלעזר) אחר הפסח קא אמרת שאני אחר הפסח דמותר פסח גופיה [ע]קרב שלמים [ר] אי הכי ניפלוג נמי ברישא אמר ליה [ה] אין ה"ג [פ] ופליגי אביי אמר לא פליג מידי דגמירי [צ] למקום שהמוחר הולך הולד הולך לאחר הפסח דמוחר קרב שלמים ולד נמי קרב שלמים אבל לפני הפסח אימיה למאי אקדשה לדמי פסח ולד נמי לדמי פסח [י] מתיב רב עוקבא בר חמא ומי אמרינן מדאימיה לדמי ולד נמי לדמי והתניא המפריש נקבה לפסח היא וולדותיה ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויביא בדמיהם פסח ר"א אומר הוא עצמו יקרב פסח [ק] והא הכא דאימיה לדמי ואמר רבי [ר] אליעזר הוא עצמו קרב פסח ולא מוקמינן ליה באימיה אמר רבינא [ש] במפריש בהמה מעוברת עסקינן רבי אליעזר סבר כרבי יוחנן דאמר [ת] אם שיירו משוייר [א] דעובר לאו ירך אמו הוא ואמו היא דלא קדשה קדושת הגוף אבל [ב] קדשה אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא הכי נמי מסתברא דבבהמה מעוברת עסקינן מדקתני היא וולדותיה שמע מיניה אמר

[ט] אלא בדמפריש נקבה לעולה. דאיכא שם עולה על אמו לשון רש"י דהא לעולה אקדשה ומי משום דנקבה היא אפילו הכי שם עולה עליה שהרי מצינו נקבה בעולת העוף ועוד דהא [ו] דלכשיתכרו דמיה עולה דהייגו שם עולה אכל ולד תמורת אשם אין שם עולה עליה דאמו לא היא ולא דמיה עכ"ל ולשון רלשון דשם עולת העוף על אמו לא אפשר להקמן ומקומו אפרשנה: **והא הבא דליכא שם שלמים על אמו.** כאן נוכל להעמיד שפיר דשמי לשונות שהרי אין שלמים בעופות [י]וגבי תמילת הקדש לא נשם שלמים הופרש: **אי הבי ניפלוג נמי ברישא.** פרש"י (לשון רלשון) ילדה לפני הפסח נימא רבי אליעזר הוא עצמו יקרב פסח דהא איכא שם פסח על אמו אלא שאינה יכולה ליקרב והכא אין יכולין להעמיד לשון רלשון דרש"י דלעולת דשם עולת העוף על אמו דהא הכא אין פסח בא נקבה [כ]דאין פסח בעופות אבל לשון שני ניחא שהרי תמילת הקדש לשם פסח הופרש והוה ליה לומר דהולד יקריב לשם פסח וא"ת ליישני ליה דבעינן שם פסח על אמו בשום מקום ולא אשכחן ליה הכא דאין שם פסח על נקבה ליקרב היא עצמה ומשום הכי אין הולד קרב הוא עצמו לשם פסח מכאן אומר הרמ"ר דלעולם לא אמר דמהני שם עולת העוף על אמו להכשיר הוולד עצמו וכל היכא דאשכחנא לאלי ליישנא נפרשהו נע"ה כ"ה)[ל]וכרישא פירש יפה:

כ"ט)אי הבי. ואם תאמר מאי אי הכי איכא דאכל הכי נמי מצי לפרוכי ממתני' דהדיא מ"ש במפרש נקבה לעולה וילדה והכא אמר רבי אליעזר דבנה עצמו קרב עולה והכא גבי פסח אמר יהיה ויש לומר דה"פ אי אמרת בשלמת נגלה אי שיעיל דרבא לא מצי למיפרך ממתניתין דשאני התם דאם הולד קרב עולה אין שם עולה נעקר מן האם לעולה אדם יכול להקריב עולה בכל יום ואם אכל [ל] הכא דאם הולד עצמו קרב פסח נמצא שהרי אין כידו להקריב רק פסח אחד לפיכך אין להקריב הולד בפסח לעקור ממה שהופרשה אבל לרבא פרץ אמר מתמר דאיתי ליה דמשום דמותר פסח קרב שלמים אשיב ליה כאילו הוי שם שלמים על אמו ה"נ הוה ליה למימר מהאי טעם קודם פסח נמי איכא הולד עצמו קרב פסח ולא בפרש"י פפירש ניפלוג נמי ברישא וניימא הולד עצמו יקרב שלמים קודם פסח דקודם פסח נמי אם אמנו שם פסח לשם שלמים כשר דפסח בשאר ימות השנה [מ] (קבעה שלמים) שלא נתרבעה עשר נניפן קרב שלמים הילכך שם שלמים על אמו: **אביי אומר לב)** [א] **לא פליג מידי דגמירי למקום שהמוחר הולך שם הולד הולך.**

תמי (ג) [ג]לא נפרש כל דברי של ר"ת גבי מפרש נקבה לעולה וילדה יכן מפרש נקבה לפסח ונשתיירה בהמי שני מקומות אמר דהולד עצמו קרב שהרי [ד] אם לא נעקרה מקדושתה במפרש נקבה לעולה [ה]דמיה לא יתמו מהיות עולה וכן מפרש נקבה לפסח ונשתיירה וילדה אם בנה קרב לא יתמה האם משלמים דמיון שבבר הפסח אינה רואיה כ"ת לשלמים אבל גבי תמורת אשם וכן הפרש נקבה לפסח וילדה קודם הפסח דבעינהו אמר ר"ת דהולד יראה הייגו משום דאם הולד תמורת אשם שהרי אינו יכול להקריב שני אשמות וכן מפרש נקבה לפסח וילדה קודם הפסח אם יקרב הולד הוא עצמו אם כן יתמה אמו בא הוא דמיה כמשנע דלא פריך אחר הפסח כשנה כך שמעתי מיהו אין לשון הש"ס ממש מיושב על זה וגם רש"י לא פירש כן:

ל) תוי ל"ל מיהא דימכרי ויביא כו' ונכון פליגי ותמרי דמתרתת לנדבת צבור תמי. כ) עד כאן שייך לנף הקודם. ג) ר"ל דלא פריך על ר"מ מלמפי דאפסח דלא קרב שלמים דשעמא כו'.

מז) אבל הוא עצמה שהפרישה לקבה לא הקרב שלמים משום (דקרושה דחייה היא) [דפסח חיבהו הוא] יכי הפרישה נקבה לפסח לדמיה הפרישה ולדה לאחר הפסח ירעה כו': והא הבא דליכא שם שלמים על אמו. שלא הפרישה תחלה לאמו לשם שלמים אלא לשם פסח ועוד שלא הפרישה אלא לדמיה: א"ל שאני אחר הפסח אמאי יקרב שלמים דמוחר פסח נופיה קרב שלמים ודמי [כמאי דאיכא שם שלמים על אמו אי הכי כיון דאמרת דמוחר פסח יקרב שלמים נופיה] נפלוג נמי ברישא בולדה קודם הפסח דהא ולד הוי מוחר פסח ולימא ר' אליעזר דיקרב הוא נופיה שלמים: אין הבי נמי. דפליג ברישא: אביי אמר לא פליג מידי. ברישא אלא בפיפא דמאי משום דגמרינן למקום שהמוחר הולך לשם הולך הולך: וכשנשתיירה שלא נתן לרעיה עד לאחר הפסח (לאחר הפסח) דמ"ר פסח קרב שלמים כדאמרינן (נשחייה) (ולד שיירה) לאחר הפסח תרעה עד שיסתאב וחמכר ויביא בדמיה שלמים (ולד) נמי קרב שלמים הוא עצמו אבל ולדה לגני הפסח דאמינה למאי אקדשה אלא לדמי דכיון [דכל כמה דלא אקריב לפסח] (דפסח) חובתו היא דמיהיב ידע דנקבה לא הויא (פסח) (אלא לדמי) ש"מ כי אקדשה לדמי פסח אקדשה (והימנו) [ומדאימיה] דמי פסח ולד נמי לדמי כפסח אקדשיה ודיניה כאמו ולא קרב עצמו שלמים הילכך לא פליג ברישא. א"ה והא שם נקבה דליכא שם שלמים על אמו שלא הפרישה לשם שלמים אלא לשם פסח (ולא קדיש) (ולהקדיש) נופה דנקבה [לא חזי] אלא לדמים כדאמרן ואפילו הכי ולדה קאמר רבי אליעזר דקדיש נופיה לשלמים אע"ג דליכא שם שלמים על אמו: שאני פסח. דכיון דולדה אחר הפסח דמי כמקדיש פסח בשאר ימות השנה דקרב שלמים אף הא' נמי קרב עצמו שלמים (ואי) [והיינו] טעמא דר' אליעזר [גבי עולה] כיון דאיכא שם עולה על אמו שכן מצינו עולה נקבה בעוף הילכך קדשה לגופה ולד נמי קדיש ויקרב: נפלוג נמי ר' אליעזר ברישא. בולדה קודם הפסח דהוא עצמו יקרב שלמים דהא איכא [הכא] שם שלמים על אמו שהרי נקבה יצאנה בשלמים: הבי נמי דפליג. [ה] אלא אמתין כו': אביי אמר הייגו טעמא דלא פליג. ברישא אלא בטיפא דקבר למקום שמוחר הולך לשם ולד הולך מותר אשם לאחר שנתכפרו בעליו כדאמרינן במתני' אלא יתעה ולד דתמורת אשם נמי יתעה וכן מותר פסח לאחר הפסח (דהוא עצמו קרב שלמים ולד נמי יקרב שלמים) אבל ברישא ולדה לפני הפסח דאמינה למאי אקדשה לדמי: אמר אלעזר אומר הוא עצמו הולד וכו' יקרב פסח לא מוקמינן

מח) אלא דבמפריש נקבה לעולה. דאיכא שם עולה על אמו לשון רש"י דהא לעולה אקדשה ומי משום דנקבה היא אפילו הכי שם עולה עליה שהרי מצינו נקבה בעולת העוף ועוד דהא [ו] דלכשיתכרו דמיה עולה דהייגו שם עולה אכל ולד תמורת אשם אין שם עולה עליה דאמו לא היא ולא דמיה עכ"ל ולשון רלשון דשם עולת העוף על אמו לא אפשר להקמן ומקומו אפרשנה: והא הבא דליכא שם שלמים על אמו. כאן נוכל להעמיד שפיר דשמי לשונות שהרי אין שלמים בעופות [ו]וגבי תמילת הקדש לא נשם שלמים הופרש: אי הבי ניפלוג נמי ברישא. פרש"י (לשון רלשון) ילדה לפני הפסח נימא רבי אליעזר הוא עצמו יקרב פסח דהא איכא שם פסח על אמו אלא שאינה יכולה ליקרב והכא אין יכולין להעמיד לשון רלשון דרש"י דלעולת דשם עולת העוף על אמו דהא הכא אין פסח בא נקבה [כ]דאין פסח בעופות אבל לשון שני ניחא שהרי תמילת הקדש לשם פסח הופרש והוה ליה לומר דהולד יקריב לשם פסח וא"ת ליישני ליה דבעינן שם פסח על אמו בשום מקום ולא אשכחן ליה הכא דאין שם פסח על נקבה ליקרב היא עצמה ומשום הכי אין הולד קרב הוא עצמו לשם פסח מכאן אומר הרמ"ר דלעולם לא אמר דמהני שם עולת העוף על אמו להכשיר הוולד עצמו וכל היכא דאשכחנא לאלי ליישנא נפרשהו נע"ה כ"ה)[ל]וכרישא פירש יפה:

כ"ט)אי הבי. ואם תאמר מאי אי הכי איכא דאכל הכי נמי מצי לפרוכי ממתני' דהדיא מ"ש במפרש נקבה לעולה וילדה והכא אמר רבי אליעזר דבנה עצמו קרב עולה והכא גבי פסח אמר יהיה ויש לומר דה"פ אי אמרת בשלמת נגלה אי שיעיל דרבא לא מצי למיפרך ממתניתין דשאני התם דאם הולד קרב עולה אין שם עולה נעקר מן האם לעולה אדם יכול להקריב עולה בכל יום ואם אכל [ל] הכא דאם הולד עצמו קרב פסח נמצא שהרי אין כידו להקריב רק פסח אחד לפיכך אין להקריב הולד בפסח לעקור ממה שהופרשה אבל לרבא פרץ אמר מתמר דאיתי ליה דמשום דמותר פסח קרב שלמים אשיב ליה כאילו הוי שם שלמים על אמו ה"נ הוה ליה למימר מהאי טעם קודם פסח נמי איכא הולד עצמו קרב פסח ולא בפרש"י פפירש ניפלוג נמי ברישא וניימא הולד עצמו יקרב שלמים קודם פסח דקודם פסח נמי אם אמנו שם פסח לשם שלמים כשר דפסח בשאר ימות השנה [מ] (קבעה שלמים) שלא נתרבעה עשר נניפן קרב שלמים הילכך שם שלמים על אמו: **אביי אומר לב)** [א] **לא פליג מידי דגמירי למקום שהמוחר הולך שם הולד הולך.**

תמי (ג) [ג]לא נפרש כל דברי של ר"ת גבי מפרש נקבה לעולה וילדה יכן מפרש נקבה לפסח ונשתיירה בהמי שני מקומות אמר דהולד עצמו קרב שהרי [ד] אם לא נעקרה מקדושתה במפרש נקבה לעולה [ה]דמיה לא יתמו מהיות עולה וכן מפרש נקבה לפסח ונשתיירה וילדה אם בנה קרב לא יתמה האם משלמים דמיון שבבר הפסח אינה רואיה כ"ת לשלמים אבל גבי תמורת אשם וכן הפרש נקבה לפסח וילדה קודם הפסח דבעינהו אמר ר"ת דהולד יראה הייגו משום דאם הולד תמורת אשם שהרי אינו יכול להקריב שני אשמות וכן מפרש נקבה לפסח וילדה קודם הפסח אם יקרב הולד הוא עצמו אם כן יתמה אמו בא הוא דמיה כמשנע דלא פריך אחר הפסח כשנה כך שמעתי מיהו אין לשון הש"ס ממש מיושב על זה וגם רש"י לא פירש כן:**

ל) תוי ל"ל מיהא דימכרי ויביא כו' ונכון פליגי ותמרי דמתרתת לנדבת צבור תמי. כ) עד כאן שייך לנף הקודם. ג) ר"ל דלא פריך על ר"מ מלמפי דאפסח דלא קרב שלמים דשעמא כו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com